

учни интереси и за създаване неспособни за нищо службогонци. Разумѣва се, ний не обвиняваме Училището, че то е създадо тоя редъ на работитѣ, но ний не можемъ съ нищо да оправдаемъ, че то го търпи и не е направило нищо да го прѣмахне. Най-малкото, което въ тия условия единъ десетгодишенъ прѣподавателъ въ Висшето училище би трѣбвало да счита за своя прѣка длѣжностъ е, ако не да напише, то поне да прѣведе подходящъ курсъ по своята специалностъ и да го даде въ рѣцѣтъ на студентитѣ. Единъ професоръ не е само машина за четене лекции: той трѣбва освѣнъ това или да прави самостоятелни изслѣдвания, или да систематизира, resp. популяризира чужди изслѣдвания. По много причини първото още за дълго врѣме не може да се изисква у насъ отъ всички научни работници, но затова пъкъ второто толкозъ по-повелително се налага отъ нуждитѣ на обществото и на самото Училище. Че Висшето училище се основа безъ да се помисли за създаване на потрѣбната за неговитѣ прѣки нужди научна литература, — туй бѣше вече доста необмислено; но да се продължава така и слѣдъ 10-годишенъ животъ, — това би било вече непростимо*. Сетнѣ: на изпита нѣкои прѣподаватели не изискватъ отъ студента друго освѣнъ лекциитѣ. Безспорно е, че туй още не задлѣжава

* Но върху Висшето училище тежи и друга една, не по малка вина: до неотдавна нѣкои отъ прѣподавателитѣ не сж посочвали никакви ръководства, а други даже изрично сж прѣпорѣчвали на студентитѣ да изучаватъ само лекциитѣ на професоритѣ си, за другото ще иматъ врѣме сетнѣ да се грижатъ. Лесно е да си прѣдставимъ, какъвъ ще е научния багажъ на студента, който е билъ достатъчно „благовѣзпитанъ“ да последва съвѣтитѣ.